

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in a hotel room. The woman is wearing a blue off-the-shoulder dress and jewelry, and the man is in a black suit. They are embracing and looking at each other. The background shows a hotel room with a lamp and a bed.

Bella Francesová
Mezi Římem
a Londýnem

BELLA FRANCESOVÁ

MEZI ŘÍMEM
A LONDÝNEM

PŘEKLAD

ZOJA JOACHIMOVÁ

Milá čtenářko,

jak ten čas letí! Není to tak dávno, co jsme vstoupili do roku 2020 a najednou už máme skoro polovinu za sebou. Věřím, že i v tomto měsíci letního slunovratu si najdete čas na mé nové knížky.

V edici Sladký život a Sladký život Duo mám pro Vás šest nových příběhů: Za Diegův Odčiněný hřích může Liliana, která byla v minulém (květnovém) dílu unesená a které se možná podaří svého únosce napravit. Závěrečný díl minisérie Král pouště s názvem Uvězněná v paláci konečně přinese rozuzlení a dozvíte se, kdo vlastně bude Chálie vládnout. Gracie je jako Středomořská růže, stejně tak sladce voňavá, ale právě tak pichlavá. Jak se má Ruby rozhodnout Mezi Římem a Londýnem, když její srdce patří do obou měst? Podaří se Cat a Zaneovi otevřít svou Tajnou komnatu? A vypořádá se Nezkrotná zrzka Imogen s manželstvím, o které vůbec nestála?

Doufám, že se Vám příběhy budou líbit a červnové večery Vám s nimi rychle utečou.

Víte, jaká je pravá láska? Přece ta, v níž máme větší radost z toho druhého než ze sebe (Mahátma Gándhí).

S láskou,

Váš Harlequin

Bella Francesová

**MEZI ŘÍMEM
A LONDÝNEM**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Tycoon's Shock Heir

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Zoja Joachimová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2018 by Bella Frances

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-5071-9 (EPUB)

ISBN 978-83-276-5072-6 (MOBI)

ISBN 978-83-276-5073-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Pátek odpoledne. Co lepšího si přát? Konec pracovního týdne je třeba pořádně oslavit! A Matteo měl dnes, poté, co se mu donesly poslední zprávy, ještě další důvod k oslavě.

Vystoupil z auta, povolil si kravatu a nasedl do soukromého letadla, jímž se měl přesunout z Říma do Londýna, kde se měl setkat s výkonnou ředitelkou společnosti, paní Rossiniovou. Tedy s matkou...

Jako obvykle zamířil v letadle rovnou k pracovnímu stolu, aby si dopřál pravidelné páteční pivo. Nestálo tam.

Odložil příruční zavazadlo na židli a rozhlédl se kolem sebe. Ani svého asistenta Davida nikde neviděl. Zvláštní. Pátky odpoledne se zatím vždycky podobaly jako vejce vejci. Vypil pivo, vyřídil telefonát, trochu si v malé posilovně protáhl tělo, osprchoval se, převlékl a v Londýně se šel pobavit s nějakou ženou. Někdy se obešel i bez ženy a tuhle variantu plánoval i pro dnešek. Poté, co matce oznámí převratné novinky, si půjde zaboxovat a pak si dopřeje trochu hazardu ve výlučně pánské společnosti.

Usadil se u stolu a zadal telefonní číslo. Zatímco telefon vyzváněl, nervózně bubnoval prsty na pracovní desku. Kde ten David ksakru vězí?

V okamžiku, kdy osoba na druhém konci hovor přijala, zaslechl za zády velmi dobře známé zasyčení

otevírané láhve piva. Otočil se a spatřil nejdřív štíhlé nohy a pak nějaké červené šaty. Tohle určitě není David! Zamračil se, obrátil se zpátky a rozhodl se nejdřív vyřídit telefonát a teprve potom se zabývat nenadálou situací...

„Ahoj! To jsem já!“

„*Matteo! Zrovna jsem se chystala ti zavolat.*“

„Mám dobré zprávy.“

„*Ty taky? Tak začni...*“

„Pan Arturo se konečně rozhodl pro prodej. A my máme předkupní právo.“ Vzal do ruky láhev piva, jež před ním mezitím přistála na stole, a dopřál si pořádný doušek. Srdce mu bušilo jako o závod a potřeboval se trochu zchladit. Byl zvědavý, jak matka na jeho novinku zareaguje.

„*Opravdu? Že mu to ale trvalo! To je skvělá zpráva!*“

To je, pomyslel si Matteo a osvěžil se dalším douškem dobře vychlazeného moku.

„A jak jsi to zjistil?“

„*Velmi snadno. Něco jsem zaslechl a pak jsem trochu zapátral. Zdá se, že už má všeho dost. Chce zanechat podnikání a odebrat se na odpočinek. A my jsme jediní, kdo...*“

Nechal nedokončenou větu záměrně viset ve vzduchu a živě si dokázal představit rozpolcení své matky.

„*Jsi si tím stoprocentně jistý?*“ zapochybovala.

Zamyslel se. Nebude jí nic nalhávat.

„Jsme jediní. Protože Claudio, který by s námi chtěl soupeřit, nemá šanci. Zvěsti o něm se donesly určitě i do Švýcarska.“

„*Matty, nechci, aby ses pouštěl do jakéhokoli souboje s Claudiem,*“ pronesla téměř pohřebním tónem.

„Mami, vím, co dělám. Claudio nám kdysi odvedl polovinu zákazníků a já je teď dostanu zpátky. Ve spojení s Augustem Arturem budeme neporazitelní! Slibuju ti, že to dokážu!“

„*Nestojím o tvoje sliby, Matty. Nechci, abys dopadl stejně jako táta. Cena, kterou bys nakonec, stejně jako on, zaplatil, je příliš vysoká.*“

Povzdechl si. Podobnou reakci předvídal a nijak ho tudíž nepřekvapila. Jenže tohle byla příležitost, která se naskytne možná jen jednou v životě.

„Musím do toho jít, mami. Právě kvůli tátovi. Nesmíme Claudia nechat znovu zvítězit.“

Odmlčela se a Matteo věděl úplně přesně, jak protichůdné pocity jí zmítají. Nepopsatelné hoře a touha po pomstě zároveň.

Jenže Coral Rossiniová se nikdy nevzdává. Stejně jako její syn...

„*Máš pravdu. To nesmíme dopustit. Nesmíme ho nechat znovu vyhrát. Za žádnou cenu.*“

„Přesně tak,“ oddechl si.

„*Ale musíš mi slíbit, že jakmile se Claudio pokusí o jakýkoli podraz, vycouváš. Přišla jsem o manžela a nechci ztratit i syna.*“

Při vzpomínce na otcovo bezvládné tělo v havarovaném autě zařal zuby tak silně, že by v nich rozdrtil i kus železa. A se stejnou silou se pokusí rozdrtit Claudia...

„Nemusíš se bát, mami.“

„*Musím!*“ opravila ho. „*Nechci, aby se ti něco přihodilo,*“ dodala zlomeně.

Tenhle tón u ní neznal. Byla vždycky tak silná a odolná. Aby vůbec vyslovila jméno Claudio, musela bezpochyby vynaložit nezměrné úsilí. Ten člověk byl kdysi tátovým nejlepším přítelem. Nejdřív jeho důvěryhodným právníkem, posléze i spolehlivým partnerem ve společnosti. Jenže pak je všechny bez jakýchkoli skrupulí vypekl. Nikdo nechtěl věřit, že by něčeho takového byl schopen a že by mu to prošlo, ale byl... a prošlo...

Nezbylo jim nic jiného než se pokusit zachránit

Banca Casa di Rossini, soukromou banku, poskytující už celá dvě století služby nejbohatším Italům, za každou cenu.

„Přihodí se jen to, že banku vrátíme tam, kam patří. I kdybychom nezískali všechny Arturovy klienty, budeme na tom pořád líp než Claudio. A přesně o to nám jde, nebo snad ne?“

V tom okamžiku se letadlo začalo otřásat v turbulencích. Matteo pohledem z okna zjistil, že vlétli do temných bouřkových mraků, ale náladu mu to nijak nezkažilo. Protože na obzoru se začínala rýsovat duha... Věděl, že je na nejlepší cestě vrátit rodinné stříbro do správných rukou.

„*A co název? Nebudeme po té fúzi muset banku přejmenovat?*“

„I na to jsem myslel. Bude-li třeba, přejmenujeme ji. Bude to Banca Arturo Rossini. BAR. Jak by se ti to líbilo?“

„*Matty, já...*“

Hodně ji to rozesmutilo. Stejně jako jeho. Banca Casa di Rossini se v jejich rodině dědila po několik generací a po celém světě si vydobyla skvělé jméno.

„Taky mě to nijak netěší, ale nic jiného nám nezbyvá. Nemáme na vybranou.“

Matty sledoval osůbku v červených saténových šatech, pohybující se elegantně uličkou, jen periferním viděním, přesto v něm její odhalená lýtka vyvolala v tu chvíli nežádoucí reakci.

„*Matty?*“ přerušil matčin hlas tok jeho hříšných myšlenek.

Okamžitě se vrátil do reality. „Musíme do toho jít. Žádná jiná banka nemá takovou pověst, jako ta naše. Ctíme, velebíme a množujeme hodnoty už po staletí, zatímco Claudio se snaží jen co nejvíc a co nejrychleji zbohatnout. Provozuje pouhý stroj na peníze.“

My jsme úplně jiní. Jedineční. Přesněji řečeno, druzí za Augustem Arturem.“

„*Já vím. Jen musíme doufat, že je pan Arturo opravdu tak čestný a solidní, jak se nám až doposud jevil.*“

„Myslím, že to klapne. Máme před Claudiem určitý náskok. Ještě jsme nevstoupili na burzu. Ať už Claudio panu Arturovi nabídne cokoli, měli bychom vyhrát. Očekávám, že během regaty Cordon d'Or dostaneme pozvání do vily Arturových. Pomalu, ale jistě, dosáhneme kýženého cíle.“

Zaslechl, jak mu za zády kdosi otočil vodovodním kohoutkem a vzápětí se na stole před ním objevila broušená sklenice s čerstvě natočenou vodou. Podávaná štíhlými prsty dokonale pěstěné ruky... Jež končila až kdesi u odhalených ramenou a celá podívaná byla završena úsměvem v doslova andělské tváři, zdobené rozkošnými dolíčky.

„Díky,“ řekl, ohlédl se za již znovu odcházející postavou, ale právě to neměl dělat. Protože pohled na odhalená záda, alabastrovou pleť a labutí krk ho ohromil. Ta žena byla jedním slovem... nádherná.

Teď má ale přece úplně jiné starosti! A na tyhleto Davidovy „dárečky“ není vůbec zvědavý!

„*Cordon d'Or bude jen začátek. Tam bychom ho mohli přesvědčit. Augusto Arturo je ovšem ještě ze staré školy. Takže budeš muset ty svoje mediální skandály rychle utnout,*“ nabádala ho matka.

„Žádné další skandály nehrozí,“ ujišťoval ji.

A litoval, že k nějakým vůbec kdy došlo.

Nervózně poklepával prsty na okénko a pozoroval po něm zvenčí stékající a okamžitě mrznoucí kapky.

Vlastně se jednalo jen o jediný skandál. Vyvolaný jeho poslední milenkou Lady Faye, která se před bulvárními novináři rozpovídala o jejich rozchodu. A rázem získal nálepku vyvrhele, jež zničí život

každé ženě, jež si s ním něco začne. Naslibuje jí hory doly, včetně manželství, a pak ji ponižujícím způsobem odkopne.

Pravda byla ve skutečnosti úplně jiná. Nikdy nikomu nic nesliboval a všechny jeho předchozí známosti by to mohly dosvědčit.

Postupně si v sobě vybudoval přímo panický strach z jakýchkoli závazků a soustředil se výhradně na práci. Nepouštěl se do ničeho, co nemohl dotáhnout do konce, a byl pevně rozhodnutý s žádnou ženou se už nikdy nezaplést tak vážně, jako se svou první láskou Sophií.

Ztratil otce, ztratil Sophii a s ní jako by ztratil i smysl života...

„Měl jsi nechat Davida, aby to vyřídil. Způsobená škoda nemusela být tak velká,“ domnívala se matka.

„To není můj styl. Odmítám přistoupit na hru těch bulvárních pisálků a nebudu se s nimi o ničem dohadovat. Do mého soukromého života nikomu nic není. Faye je nemocná, jinak si to vysvětlit nedokážu. Svoje představy považovala za realitu. Když se události nevyvíjely směrem, který by si přála, svěřila se tisku. Kdyby nepocházela z vyšších kruhů, nikoho by nezajímala. Moje verze celé aféry by naopak jen přilila oleje do ohně...“

„Já vím. Jenže tím, žes odmítl celou věc jakkoli komentovat, jsi v lidech vzbudil podezření, že jsi opravdu takový padouch, jakého tě vylíčila ona. To mě moc mrzí. Nechci, aby se o tobě špatně mluvilo a psalo. Protože tě znám a vím, jaký jsi doopravdy.“

„Tak to nečti. Já ty žvásty taky nečtu.“

Slyšel, jak si povzdechla, a zželelo se mu jí. Jemu osobně na tom, co si o něm myslí a co o něm píší úplně cizí lidé, vůbec nezáleželo. Jenže matce ano. A hodně. Možná až moc...

„Promiň, mami. Ale teď nemá smysl se tím dál

zabývat. Bulvár si zanedlouho najde další oběť a na mě zapomene.“

Zadíval se na mladou ženu v červených šatech, s hustými tmavými dlouhými vlasy, svázanými do culíku. Právě něco ukládala do jedné ze skříněk. Najednou se otočila a ostýchavě se mu zadívala do očí. Ten laní pohled znal a oprávněně se ho obával. Dobře věděl, kam by mohl vést...

„Ještě nezavěšuj,“ požádal matku, zamířil do ložnice na opačném konci kabiny a zavřel za sebou dveře. „Nevíš, co je s Davidem? Není tady a místo něj je tu nějaká cizí žena. Přejde mi divné, že mi za sebe poslal náhradu, aniž mě informoval.“

„Aha, to bude asi Ruby. Jak se ti líbí? Je moc milá, že?“

„To ano. Ale čekal jsem, že mi David bude k ruce, dokud ho budu potřebovat. Co je s ním? Stalo se něco?“

„Nezlob se, Matty, ale sama nevím, kam dřív skočit, a požádala jsem Davida, aby se postaral o věci, související s případným přejmenováním banky a navazující reklamní kampaní. Nikdo jiný nás nezná tak dobře, jako on.“

„Takže sis spolehlivého, schopného a výkonného Davida okupovala pro sebe a mně místo něj opatřila nějakou začátečnici...“

„Ruby znám a udělala na mě dobrý dojem. Je moc šikovná a myslím, že vy dva byste si mohli rozumět. David se k tobě v pondělí zas vrátí.“

Nedokázal se zbavit pocitu, že mu matka něco důležitého zatajila. Byl si tím téměř jistý.

„Víš, že má na sobě červené koktejly? Sice moc hezké, ale není to zrovna pracovní oděv. Nechtěla jsi mi k tomu ještě něco říct?“

Asi před měsícem mu například zapomněla sdělit, že by měl po slavnostní večeři na mezinárodním

setkání žen, zaměstnaných ve finančnictví, pronést projev, a vzpomněla si na to teprve necelou hodinu před začátkem večere. Jindy se zas při ranním návratu z noční návštěvy kasina na poslední chvíli dověděl, že by měl v jedné mateřské škole, již jako banka sponzorovali, předat jakousi cenu. Místo domů zamířil tedy rovnou do mateřské školy.

Žádat ho na poslední chvíli o nějakou „laskavost“ se u ní pomalu stává zvykem. Zvlášť teď, když rozjela bezpočet charitativních projektů.

„Vidíš, teď jsem si vzpomněla, že...“

A je to tady.

„Jsem ještě pořád v Senegalů a potřebovala bych dnes večer zařídit takovou maličkost. Stejně budeš v Londýně, tak by to pro tebe neměl být žádný problém. A možná by sis mohl napravit reputaci a zas by o tobě mohli začít psát hezky. To by šlo, ne? Co říkáš, Matty? Jsi tam ještě vůbec?“

Matty neříkal nic. Protože plány na zábavný a oddechový večer v čistě pánské společnosti se mu rozplývaly před očima jako bublinky v šampaňském.

„Je to dobročinná akce pro opuštěné a jinak znevýhodněné děti...“

Samozřejmě. Co jiného, že? Zatímco on se staral, aby v podnikání prosperovali, ona se starala o druhé. A šlo jí to velmi dobře. Dokázala přesvědčit bohaté a slavné, aby se o své bohatství a slávu podělili s méně šťastnými. Za to ji obdivoval, ale mohla by ho o svých záměrech, především těch, vyžadujících jeho přítomnost, obeznámit s dostatečným předstihem.

„Tak dobrá. Zajdu tam. Co je to za akci?“

„Charitativní představení v Královském divadle.“

„Doufám, že to nebude balet. Víš, že chlapy v punčocháčích nesnáším.“

„Vystoupí tam můj oblíbený Britský balet,“ řekla, jako by jeho poznámku přeslechla. „Ale nezoufej,

Matty. Bude stačit, když se před představením objevíš na červeném koberci a po skončení si s pár lidmi potřešeš rukou. Víím, že chceš vždycky vědět dopředu, co tě čeká, takže Ruby má pro tebe detailní rozpis celé akce. Navíc toho o baletu ví víc, než kdokoli jiný, protože je jednou ze sólistek souboru. Teď s nimi ale kvůli zranění nevystupuje. Posledních několik měsíců si chuděra prošla peklem...

Pootevřel dveře ložnice právě v okamžiku, kdy k nim ladným, téměř tanečním krokem mířila Ruby s další orosenou sklenicí vody s ledem.

Tak ona je baletka. Proto má tak dokonalou postavu a pohybuje se s takovou grácií, pomyslel si a rychle dveře zase zavřel.

„Jestli jsem tě dobře pochopil, snažíš se zas někoho zachraňovat...“

„*Vím, co si myslíš, a nebudu ti lhát. Ruby to neměla v poslední době lehké, ale nijak si nezoufá. Nemusíš mít nejmenší obavy, že by mě nebo tebe chtěla nějak využít.*“

Nebyl si tím úplně jistý. Matka se vždycky ujala nějakého nebožátka, ne každé bylo ale tím, kým se zdá být. Spoustu naoko ztracených existencí, které se kolem ní neustále rojily, od ní musel odehnat, protože jim šlo o jediné – dostat se snadno k penězům. Matka nebyla samozřejmě nijak naivní. V podnikání si vedla velice dobře a jen tak někomu nenaletěla. Ale jakmile se jí někdo svěřil se svým těžkým životním údělem, okamžitě mu uvěřila a snaží se mu pomoci.

„*Ruby nejde o naše miliony. Britský balet je pro ni vším a mrzí ji, že s nimi kvůli doléčovanému zranění nemůže vystoupit. Chtěla by se zúčastnit a být užitečná alespoň takhle. Ale pokud by ti nějak vadila, mohla bych ti místo ní poslat některého z těch chlapů v punčocháčích.*“ Věděla, jak na něj...

Zavrtěl nevěřičně hlavou. Už zase si ho otočila

kolem prstu. Matce prostě nedokázal nikdy odmítnout. Nemohl a nechtěl. Tolik toho pro něj udělala! Od tátovy smrti k sobě měli ještě mnohem blíže než dřív. A tak to zůstane napořád...

Pokud snad někdy o něčem, co udělala nebo se chystala udělat, zapochyboval, vždycky si vzpomněl na slova svého otce.

Každé matčino přání je mi rozkazem.

A řídil se jimi i on.

„Tak dobrá. Doufám, že jí opravdu nepůjde o nic jiného. Že se to nějak nezvrtne.“

„To už bude záležet jen na tobě, Matteo...“

Matka ho znala opravdu velmi dobře. Věděla, že se nemíní nijak vázat, ale taky věděla, že nerad tráví večery sám.

„Tak jo, mami. Nebudeme to dál rozvíjet.“

„Nechtěla jsem se tě nijak dotknout. Jen je škoda, že se vážných vztahů tolik bojíš. Myslím, že kdyby sis konečně nějakou hodné a milé děvče našel a usadil se, bylo by ti mnohem líp. Každá máma chce pro své dítě to nejlepší...“

„Já vím, ale ještě se nechci usadit. Teď mi jde především o úspěch naší banky. To, co je nejlepší pro ni, je nejlepší i pro mě. Časem možná názor změním, ale v současnosti je u mě na prvním místě opravdu banka.“

Vyjádřeno velmi jasně a srozumitelně. Stejně jasnou a srozumitelnou řečí, jakou hovoří účetní závěrka. Zisk nebo ztráta. Nic mezi tím neexistuje.